

Maandag 30 juni.

Om een uur of vier 's nachts werd ik wakker. *Het regende.*

Ik kroop uit mijn slaapzak en klom over de lage houten afscheiding het bos in om mijn blaas te ledigen.

Ik kroop weer in mijn slaapzak en lag snel weer warm op mijn slaapmatje. De tent was droog. Om een uur of acht stond ik op. *Het regende nog steeds.*

De douches waren een kleine honderd meter verder.

Ik ontbeet en vertrok naar het politieburo. Een blonde vrouw van even in de dertig bemande het loket van gevonden voorwerpen, Ze was zeer meelevend, empatisch, Ze sprak met een vet Lincolns accent, voor mij verhoogde dat haar charme. De tragiek van het verliezen van een kostbaar voorwerp kwam volledig tot zijn recht. Ik voelde me volkomen serieus genomen.

De fototas was gevonden! Maar lag niet op het buro, een mevrouw had de tas thuis. Ze had opgebeld, dat zij deze had gevonden.

Ik legde uit, dat ik graag snel over de tas beschikte, omdat ik Lincoln weer wilde verlaten, liefst vandaag. De meelevende agente ging het regelen, misschien zelfs nog een paar collega's langs sturen bij de mevrouw die de tas had. Ik moest om een uur of twaalf maar terug komen.

Ik besloot naar de kathedraal te gaan, Binnen was het in ieder geval droog. (*Het regende.*)

De kathedraal wordt voortdurend gerestaureerd en onderhouden tegen hoge kosten en het dak liet geen regen door.

De diafilm in mijn camera was nog niet vol en ik kon dus mijn programma voortzetten, ondanks dat ik niet over de resevefilmrolletjes kon beschikken in de fototas. Ik liep door de kathedraal.

885311

LINCOLNSHIRE POLICE

MR WHITELAW

With the compliments of
the Superintendent

Lincoln Area Headquarters
West Parade
Lincoln LN1 1YP
Tel: (01522) 882222
Fax: (01522) 513110

Awarded for Excellence

Keek nog eens rond, liep buitenom het koor, keek in het koor. Ging door de kloostergang keek op het vierkante veld omsloten door de kloostergang, ooit een kruidenhof.

Nam koffie in het zaaltje voorbij de Lady's chapele. Liep de trap op naar de bibliotheek, maar begreep, dat deze niet open stond voor onaangekondigde bezoekers.

Hiernaast de 2000 jaar oude Romeinse poort.

Na een uur of wat verliet ik de kathedraal en stapte op de bus van de **Lincoln citytour**.

De regen sloeg naar binnen door de opgang naar het open dek boven. Ik was de enige passagier. De vrouwelijke gids besloot de microfoon weg te leggen en mij een "VIP treatment" te geven. Ze ging tegenover me zitten als een Lincolnse "geisha", hoewel ik haar inschatte als een afgezant van New Labour (and old for that matter). Ze vertelde over de Romeinen en over de universiteit, die Lincoln weer op moest stuwen in de vaart der volkeren. En over de kathedraal.

We reden langs de overgebleven Romeinse poort, ze wees waar de oude haven was, aangelegd door de Romeinen, Onderweg kwam er nog even een oudere dame het samenzijn verstoren, maar ze stapte een paar haltes verder weer uit. Maar echt gezellig wilde het niet worden, ondanks de persoonlijke aanpak en ik bedankte mijn gids, die misschien had gehoopt de rit niet te hoeven maken nu de hemelssluis langdurig waren geopend om de toeristen af te schrikken en verliet de bus.

Mijn fiets stond nog aan een paal gesloten en ik liep door de **Romeinse poort** naar een pub daar vlakbij. Hier had ik twee jaar geleden al eens een kop koffie gedronken, wachtend tot het droog werd. Aan de muur hingen foto's van Lincolnse burgers, als Romeinen uitgedost in een optocht. Deze foto's hingen er twee jaar geleden ook al. Nu wist ik dat je in een pub ook gewoon een hamburger kon bestellen en dat deed ik.

Er was op mij na niemand. Het meubilair was onveranderd. Aan de muur hingen de zwart-wit foto's van de Romeinse optocht. De kunstleren banken waren hier en daar met tape beplakt tegen de scheuren. Volgens mij was dat twee jaar eerder ook al het geval.

De poort gebouwd door de Romeinen, is de enige poort uit die tijd in Engeland waar nog steeds verkeer onderdoor gaat. En zo komt het, dat er een foto bestaat van een vrachtwagen, die deze tweeduizend jaar oude poort ontzet en beschadigd door zijn hoge lading. Daar is evenwel niets meer van te zien, de poort is hersteld.

Ik zocht het politieburo weer op.

Ik voelde mij al een beetje thuis op het buro. Een ontdane man van een jaar of vijftig zat onrustig op een bankje. "they mustn't shout at me", zei hij geagiteerd tegen de agent achter het loket. De agent beaamde dat, maar zei dat hij weinig kon doen. "I'll give you money, if you make them stop shouting at me". De agent zei: Look, Brian, we can give them a call and check, but that is all I'm

afraid". O, yes, You must come", zei Brian. Brian was van de kaart en misschien enigszins getikt, maar misschien waren zijn problemen wel echt: iets met huisgenoten of burenen...?

De aantrekkelijke, empathische vrouw kwam terug van de lunch met een mannelijke collega. Ik zag ze het buro ingaan en dacht: bofkont! Even later zei ze vanachter het loket: Oh, yes, I got it, you want to leave and you haven't got your camerabag!" "Whaddashame. Zo empathisch! (ik moest denken aan een song met het zinnetje: ah, you vex me, you vex me) Nog geen tas!

De mevrouw was aan het werk en kwam pas 's avonds thuis, ze kon niet beloven, dat ze tijd

had om naar het politieburo te gaan. Ik kon s' avonds nog eens proberen. Ik liep het stadscentrum in. De film in de camera was vol en nu moest ik maar een nieuw rolletje kopen. Nu mijn reserverolletjes onbereikbaar waren. *Het regende onophoudelijk.* Vanavond wilde ik naar de "evensong" in de kathedraal. In een boekhandel vond ik in de opruiming een "hymn book". Een samenstelling uit verschillende psalmboeken in gebruik in de Engels sprekende wereld, met als bedoeling alle andere overbodig te maken. Blijkbaar was dat niet gelukt en lag het hier voor twee pond. Veel van de "hymns" uit de dienst kon je hier terugvinden, maar onder een ander nummer. Een echt "hymnbook" uit de anglicaanse kerk kostte misschien wel twintig pond. Voor twee pond kon ik dus kennis nemen van veel van de beroemde gezangen.

Het centrum van Lincoln was ondanks het slechte weer tamelijk druk. Ik liep door een overdekt winkelcentrum aan een gracht ("Waterside").

Bovenaan Steephillstreet en aan het benedeneinde.

Ik at een sandwich, nam wat jus d'orange. En wachtte op de "evensong" om zes uur. *Het regende nog steeds.*

De ticket van vanochtend was nog steeds geldig, ik liep de kathedraal in en door naar het midden, naar het omsloten koor.

Het omsloten koor toneel van de dagelijkse eredienst.

Er waren welgeteld drie buitenstaanders met mij erbij. Verder was het een ritueel van de kerk en zijn beambten. In een kathedraal worden de religieuze rituelen iedere dag uitgevoerd, ook als er geen gelovigen de dienst bijwonen. Dit hoort tot de plichten van de plaats waar de bisschopszetel zich bevindt. (zetel = cathedra).

Het koor op maandag was uitsluitend een mannelijke aangelegenheid. De dienst was veel

plichtmatiger en minder doorleefd dan in St. Davids met zijn gemengde koor en een groot aantal bezoekers toen, mede omdat het toen zondag was.

Na de dienst ging ik, nog steeds in de regen, naar een telefooncel om nogmaals P&O Ferry lines te bellen of ik morgen mee terug kon in plaats van woensdag. Er werd niet opgenomen. De ferry was zojuist, omstreeks dit tijdstip, afgevaren en het kantoor had geen reden nog open te zijn.

Ik fietste terug naar de camping, verdwaalde een stukje, maar kwam er dan toch. Ook meende ik een filmrolletje kwijt te zijn, maar vond dat later terug. Al met al had ik toen even het idee dat er niks meer wilde lukken.

Op de camping sprak ik met mijn jonge Nederlandse buurman, die na de ontluisterende regen zijn vakantie in Engeland had opgegeven - waar hij had toch geen omliggende plannen voor had gehad -en morgen terug zou gaan naar Nederland.

Hij kon dan in het weekend naar een vliegshow in Moergestel. Hij had wél op tijd gebeld met het kantoor van P&O.

Binnenin de tent. De voortent is mijn regencape.

Mijn tent was *na een uur of vijftien in de regen* niet echt gaan doorlekken, alleen was er een kleine plas op het grondzeil aan één zijde onder het dunne kunstschuim slaapmatje. Ik maakte het doek vrij van aanraking met bagage en zag dat de binnentent vanaf de nok naar beneden vochtig was geworden zonder evenwel door te lekken. Waar het dak van de buitentent op de stokken rustte werd iets vocht doorgegeven naar de binnentent. Niets aanraken en je bleef droog. Het werd een vroeg slapen gaan. *In de loop van de nacht stopte de regen.*

De volgende ochtend probeerde de zon al spoedig over de bomen heen op onze tenten te schijnen. Na een uurtje konden de natte spullen over het hek. De slaapzak bovenop de tent gelucht. Ik rekende voor de tweede keer af met de opzichter van de gemeente, Nu was het een jonge man, die een uurtje kwam controleren. De vrouwelijke opzichteres liep op de camping rond. Gisteren had ik al gemerkt, dat ze erg aardig was. Je kon merken, dat deze mensen niet de eigenaars waren, maar gewoon in dienst van de gemeente.

In de zomer moest deze camping wel snel vol zijn, zelfs nu was er al weinig plaats over. De jeugdherberg die ik vanaf Old Clipstone had gebeld, was op zondag gesloten. Op mijn vraag of ik dan maandag kon komen was het antwoord, dat ze de hele week waren volgeboekt. Niet iets om in je planning op te rekenen, die jeugdherbergen, zoals ik tot mijn schade had ondervonden.

Toch prachtige instellingen voor de low-budge traveller... als je geluk had. (Zoals in Llandeussant, Broad Haven, St. Davids. Ik weet niet wat er van mijn vakantie was geworden, als in dat stadium de jeugdherbergen al niet meer hadden gedaan wat ze moesten doen- en waarom je er lid van was-: je herbergen)